

Indonesië 1994 deel 6

Peter is om 14.00 uur naar bed gegaan. Bob doet ook een dutje in de voorkamer. Hij heeft eerst nog naar tv gekeken naar een uitzending over Manado. Om 16.30 zijn wij naar het winkelcentrum gegaan en daar ook gegeten. De kinderen verkiezen een ander restaurant. De nabestelling foto's afgeleverd en fotoalbums gekocht. Bob heeft een afspraak met een kennis. We hebben met Hanneke gezellig nagepraat over onze avonturen in Bandoeng. Bandoeng viert feest want ze hebben de wedstrijd gewonnen van Ujung Pand met twee nul en zijn tevens kampioen geworden.

Oom Herman belt nog of alles goed gegaan is en of Peter zijn medicijnen op tijd heeft geslikt en ook of hij goed geslapen heeft. Wat is hij toch een lieverd en altijd zo bezorgd! Het telefoongesprek eindigt met de groetjes aan Bob en Hanneke en de kinderen.

Hanneke moet morgen naar fitness en wij willen graag met Bob naar de Jl. Soerabaya terug om een koffer te kopen en de gietijzeren wadjan. Die gietijzeren wadjan heb ik al eerder gezien, maar Peter vindt het te zwaar om mee te nemen. Dinsdag heeft Hanneke een vrije agenda en kunnen we wat ondernemen. Bob stelt voor om in het weekend naar Sukabumi te gaan. Voor mij heel belangrijk omdat mijn roots daar beginnen.

We hebben heerlijk geslapen die nacht, maar ik was al om 5.00 uur wakker. Ik heb in de achtertuin gezeten om naar de zonsopgang te kijken. 'Nachts heeft het flink geregend maar nu is het heerlijk toeven in de tuin. Indun – de oudste bediende - brengt mij koffie toebroek en de stilte en de temperatuur is vredig en zalig. De bètèt (groene papagaai) met nog opgezette veertjes maakt zachte geluiden. Een voor een komen hun dochters naar beneden om weg te snellen naar school.

Bob komt naar mij toe en vertelt mij dat Hanneke inmiddels ook wakker is en wij morgen al naar Sukabumi gaan. Dat is een grote verrassing. Peter is intussen ook weer bij de mensen en wij hebben gezamenlijk het ontbijt gebruikt. Alsof het zo hoort eet ik djagoeng godok. Dat heeft de kokkie nog goed onthouden. Wij besluiten met Hanneke mee te rijden zodat de chauffeur ons bij de Jl. Soerabaya kan afzetten. Ze is van plan om naar de Puntjak te gaan. De ambassade heeft daar 5 huisjes. Heerlijk lijkt me dat, want we kunnen er

zwemmen, zonnen en dergelijke. Hierna wordt Hanneke naar fitness gebracht dichtbij een meubelzaak voor antiek. Ik heb de chauffeur gevraagd om te stoppen zodat wij enkele

winkels kunnen bekijken. De meubels zijn om te watertanden, bijna allemaal Jepara houtsnijwerk, maar onmogelijk om mee te nemen. Ik zie nog een langwerpige houtsnijwerk voor aan de muur, bestaande uit twaalf figuren. Ik kan tawar zo veel ik wil, maar hoewel de verkoper de prijs laat zakken, blijft het toch begroterlijk, zeker zo op het einde van onze vakantie.

Op de Jl. Soerabaya veel koffers te koop, maar aan de dure kant. Leuke winkeltjes zijn erbij met o.a. fossielschelpen en de wadjan. Die valt achteraf tegen, te ondiep en heb deze ik niet gekocht. Wel heb ik 2 wayang-kulitpoppen gekocht en een zwaard uit Borneo. Dat doet mij denken aan ons verblijf in Pontianak van 1946-1948. Het is een echte Dajakzwaard. Dat kan je zien aan het lemmet. Het ziet er eng uit, misschien met mensenhaar aan de schede(?). Ik bedenk dat Patrick hier heel blij mee zal zijn, want hij spaart zwaarden. Het is weer drukkend warm en halverwege de straat aan de overkant zijn winkels onder een schaduw van een boomje waar we even uitrusten op de stoeprand. Peter heeft trek in bijvoorbeeld een risolles, maar we durven niet bij de eetstalletjes langs de weg te eten. Van een fruitverkoper voor mij een stuk meloen en papaya voor Peter. We zijn met de Blue Bird naar huis gegaan. Kokkie heeft voor een kleine lunch

gezorgd en Peter duikt zijn bed weer in. In de voorkamer lees ik een boek. Hanneke is nog steeds niet thuis en het begint flink te onweren met bliksem en donderslagen. Ik ben toen ook maar gaan slapen voor een kleine siësta, want na de reis vanuit Bandoeng ben ik flink moe. Peter heeft mij nota bene moeten wekken want het is inmiddels etenstijd. Na etenstijd, het is weer droog, samen wat gewandeld in de buurt en ik wil 1 pond doekoes kopen maar dat is niet doorgegaan. Misschien ben ik verwend door de prijzen in Djokja maar ik heb er goed de smoor over in. In de hoofdstraat hebben wij nog enkele antiekzaakjes bekeken. Bij thuiskomst in de voorgalerij genoten van koffie toebroek en mijn djagoeng!

Bob komt met het bericht dat in de Puncak er één huisje vrij is van vrijdag op zaterdag. Bob heeft in het Indonesisch een bedankbrief opgesteld naar oom Herman en familie en de

foto's bijgevoegd. Woensdagmiddag worden de gewijzigde tickets van de KLM voor de terugreis opgehaald.

Vandaag gaan we naar Sukabumi. Het wachten is op de chauffeur die Bob naar zijn werk brengt. Hanneke krijgt even later een telefoon dat ook Bob mee zal gaan naar Sukabumi. Hij moet alleen nog een fax versturen. Bob heeft risolles bij zich en wij wachten op Bob bij de ambassade. Peter maakt van de ambassade enkele video opnamen. Het is mooi weer en warm en uiteindelijk vertrekken wij om 10.15 uur naar Sukabumi. Het is net of wij richting Spanje rijden door de vele tolhuisjes op de snelweg. Onderweg zijn wij gestopt voor prachtige natuuroptnamen. In Sukabumi diverse keren gevraagd naar Remy. Hij zal in ieder geval ons de weg kunnen wijzen naar de graven van opa en oma Schenkhuisen, heb ik me laten vertellen. Velen hebben geen idee totdat wij een vrouwtje hebben ontmoet die vertelt dat wij bus 23 moeten volgen. Deze bus, er waren er tientallen en ook nog met andere nummers, gaat dwars door een pasar hetgeen voor veel oponthoud zorgt. Wij zijn allemaal opgelucht en stikken van de dorst toen wij eindelijk Remy hebben gevonden in een kleine desawoning. Hij brengt ons direct een fles Coca Cola en rode priklimonade, hoewel lauw omdat wij de klontjes ijs niet durven te gebruiken. Even later komt zijn vrouw binnen, een vriendelijk jong meisje. Zij is van Sumatraanse afkomst. Wij besluiten met het voltallige gezin naar de begraafplaats te gaan. De vader van Remy ligt daar ook begraven. De graven van opa en oma hebben wij niet teruggevonden ondanks dat ik een foto heb en het nummer van de graven. Tamelijk lang hebben wij daar gezocht. Er zijn nog twee luitjes van het onderhoud van de graven gekomen, maar het kantoor waar wij eventueel informatie kunnen halen, is dicht. Diverse graven zijn of anders genummerd of geruimd, vertelt Remy. Hij vertelt ook dat hij nog een maand geleden het graf van zijn vader is gegaan. Nu blijkt dat het marmer met opschrift te zijn gestolen. Nadat Remy aan de onderhoudsman heeft gevraagd te zoeken naar de graven van opa en oma Schenkhuisen en of deze graven niet zijn geruimd, gaan wij met de voltallige familie naar een restaurant. Remy en gezin eten pizza, wij van alles dat op een draaiplateau voorbij komt. Hanneke is nog figurante geweest bij de filmopname van Oeroeg en de filmploeg heeft daar ook gegeten.

Nu naar het huis van opa en oma Schenkhuisen. Remy's vader heeft op de Jl. Salabatu nummer 60 gewoond en het huisnummer van mijn opa en oma is op nummer 40. De Jl.

Nu naar het huis van opa en oma Schenkhuisen. Remy's vader heeft op de Jl. Salabatu nummer 60 gewoond en het huisnummer van mijn opa en oma is op nummer 40. De Jl.

Salabatu, in ieder geval een gedeelte, is veranderd in een andere straatnaam en ook de nummers zijn gewijzigd. Ik laat stilstaan voor een huis dat bij herhaling in mijn dromen is gekomen.

(Toen ik mijn moeder over mijn steeds terugkerende dromen vertelde over een huis vertelde, was zij perplex. Eerst zei ze, 'dat kan jij je niet herinneren, je was pas 2 jaar toen'). Tot en detail herken ik alles, het hoofdgebouw, de binnengalerij, de kamers en de weg langs het huis en het gastenpaviljoen naast het huis. Het

huis staat inderdaad leeg, zoals in mijn dromen. Naast het grote huis ligt een grote onbewerkte 'tuin', gescheiden met een laag muurtje.

Mijn grootvader heeft voor de oorlog tweemaal de fl.100.000,00 gewonnen en heeft dat geld grotendeels belegd in grond. Een vriendelijk djaga laat ons het hele huis zien. Hij heeft nog gegevens van het huis in een registerboek, maar van de emotie heb ik niet met mijn meisjesnaam erin geschreven (dus alleen Mila Boom) en ik heb zelfs geen foto gemaakt. REXY zegt nog optimistisch dat ik het huis kan claimen, maar ik leg hem uit dat eerst de Jappen en daarna door de Indonesiërs er beslag op is gelegd.

Helaas moeten wij terug naar Jakarta. Hanneke moet om 19.30 uur hun dochter naar school brengen en een uitleg krijgen voor een tripje naar Bali.

De tolweg is afgesloten, waarom weten wij niet. De chauffeur probeert een andere route te nemen, eerst richting Bogor en dan naar Jatinegara. Wij hebben eerst Is (de vrouw van REXY) naar haar werk gebracht en daarna REXY en de kleine naar zijn huis. Het is een ramp op de weg. Het

verkeer staat overal muurvast en natuurlijk komen wij te laat in Jakarta. Onderweg hebben wij nog pisang radja, avocado en zuurzak gekocht. Wij zijn allemaal doodmoe

thuisgekomen, vooral extra voor mij omdat het een emotionele tocht is geweest naar mijn roots. Thuis een Bailey gedronken om bij te komen. Ik moet nog navraag doen over het huis in Sukabumi wat het juiste nummer nu is aan de Jl. Salabatu is. Zelfs de tjemarabomen aan de overkant hebben echt bestaan (zoals in mijn dromen), vertelt REXY. Die bomen zijn gekapt en er is een nieuw huis gebouwd. Peter vindt Sukabumi mooier dan Bandoeng en is het liefste wat langer gebleven. De familie van REXY nodigt ons uit

te komen logeren. Hoe hartelijk! Ze zijn nu nog aan het verbouwen en hopen er volgend jaar klaar mee te zijn. We zijn zeker van plan om terug te gaan naar Sukabumi.

Oom Herman heeft 's avonds gebeld. Bob krijgt tante Rita aan de lijn. Oom Herman zal opnieuw een belletje geven. Bob verstaat hem wel en zegt 'Hallo-hallo' en hoort de stem van oom Herman, maar oom Herman hem niet. Bob rent om de haverklap de trap op en neer voor de ontvangst. Gelukkig eindelijk beet en ik heb oom Herman zelf aan de telefoon kunnen spreken en hem kunnen geruststellen: Peter neemt op tijd zijn medicijnen in, eet en rust op tijd.

Wordt vervolgd
Mila Boom-Schenkhuisen

